

[Jens Otto Madsen]

ofte vil betyde lidt flere penge til den trængte hverdag. Så slipper man jo også for at blive kostet rundt til det såkaldt rimelige arbejde.

Indtil flere debatter her i folketinget i de senere uger har krystalklart vist, at dagpengeindgrebet ikke kan væltes inden for Christiansborgs mure. Indgrebet berører ikke kun de langtidslødes pengepung. Det er et angreb på alle lønmodtagere, på hele fagbevægelsen, og udbredelsen af denne forståelse for, at det angår alle lønmodtagere, er vigtig for, at vi kan mobilisere fagbevægelsen.

Ideen om folkeafstemning om dagpengeindgrebet har VS' folketingsgruppe tilsluttet sig, men det mindsker ikke nødvendigheden af en omfattende aktivitet i fagbevægelsen, i arbejderpartierne og i progressive græsrodsbevægelser, ja, blandt alle socialt indstillede mennesker.

Statsministeren vil gøre folkeafstemningen til et spørgsmål om et for eller imod regeringens politik. I VS vil vi selvfølgelig sætte alle kræfter ind på at tage den kærkomne udfordring op. Socialdemokratiets afvisning af en folkeafstemning og godkendelse af finansloven i dag viser partiets tvetydighed, ja, ynkelighed over for den borgerlige regering. Landets største arbejderparti kan ikke på én og samme tid kritisere regeringen for en militaristisk og dybt asocial politik og så samtidig reelt holde den ved magten ved de afgørende afstemninger. Det er hykleri, og det bør opføre.

VS vil opfordre socialdemokratiet til nu at støtte folkeafstemningskravet, som er rejst bredt i fagbevægelsen, samt bruge alle muligheder fremover til at få væltet denne regering snarest muligt.

Folkeafstemningskravet må dog ikke tilsløre, at det vigtigste kammiddel mod Schlüterregeringen stadig er en storstrejke. De mange udtalelser fra fagforenings- og klubgeneralforsamlinger ude fra slotspladsen her i dag må nu prøves og omsættes i handling, så vi kan få en generalstrejke. Det er nemlig det eneste, der kan vælte denne regering, om end det er svært at få en sådan op at stå. Der bør efter VS' opfattelse ikke kunne sluttes overenskomster her i foråret, før dette dagpengeindgreb er taget af bordet.

Til slut vil jeg godt citere hr. Bernhard Baunsgaard for en udtalelse, og derefter vil jeg stille et par spørgsmål. Det er en udtalel-

se af hr. Bernhard Baunsgaard til Aarhus Stiftstidende den 11. december:

»Der er ingen besparelser i reformen. Vi giver folk et uddannelsesstilbud, hvad vel ingen kan have noget imod, og ingen kommer ned på 55 pct. af dagpengemaximum. Hele forslaget skal genforhandles, og er nogen på det tidspunkt i fare for at komme i klemme, vil vi tage situationen op til overvejelse.«

Hr. Bernhard Baunsgaard tager sit eget arbejde meget seriøst og vil gerne være sanddruelig. Der siges her i citatet, at der er ingen besparelser, men i det lovforslag, som er fremsat i dag, hedder det i bemærkningerne, at der er nettobesparelser på 65 mill. kr. i 1985, 380 mill. kr. i 1986 og 1.150 mill. kr. i 1987 og 1988. Det er altså millioner kroner, vi taler om. Samtidig siger hr. Bernhard Baunsgaard, at der er ingen besparelser i reformen.

Hr. Bernhard Baunsgaard siger også, at ingen vil komme ned på 55 pct.-satsen. Jeg vil gerne spørge hr. Bernhard Baunsgaard, om han her fra talerstolen vil bekræfte, at såfremt der er nogle, der ender på 55 pct.-satsen – og det kan jeg garantere for at der er, medmindre forligets indhold ændres – vil de radikale have vetoret og undsige forslaget, når det skal genforhandles. Det er altså et klart spørgsmål, om hr. Bernhard Baunsgaard vil sikre, at ingen ender på 55 pct.-satsen, sådan som hr. Bernhard Baunsgaard udtaler i Aarhus Stiftstidende den 11. december i år. Og så kunne man – måske for at være helt sikker – rette det samme spørgsmål til formanden for det radikale venstre, hr. Niels Helveg Petersen.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil godt opklare et paradoks, som man ofte møder i meningsundersøgelserne. Folk bliver spurgt: har denne regering klaret sig godt? Og så viser det sig, at det er der en forfærdelig masse der mener. Den scorer meget høje points i denne henseende. Samtidig er situationen den, at andre meningsundersøgelser viser, at hele det borgerlige grundlag inklusive fremskridtspartiet ikke er mere end 51 eller 52 pct. af vælgerne, 53, hvis det går meget, meget højt. Hvordan kan det hænge sammen? Det hænger naturligvis sammen på den måde, at spørgsmålet: har regeringen